

L'INSOLIT CARLES AZAGRA

Sang, suor i cerveses

Pots topar-te amb el seus personatges en qualsevol cantonada. Carles Azagra, un dels dibuixants més personals de l'actual còmic català, ha esdevingut la crònica viva de la perifèria humida i sorollosa. Nit rere nit recorre les marges del Besòs a la recerca d'aventures insòlites.

Ramon Aymerich

Johny Destruye, Pedró Pico y Pico Vena, Gamba y sus Viciosas, el borratxo de «En las Rocas» —entre molts altres— no són, com algú podria pensar, personatges de ficció. Aquesta fauna, que Carles Azagra, dibuixant, vint-i-nou anys de timidesa, convoca setmanalment a les pàgines d'*El Jueves*, componen el retrat més esquerdat i bulliciós de la Barcelona Olímpica. A les parets, als adhesius, als *fan-zines*, als cartells, Azagra és avui el dibuixant més piratejat del còmic català.

—Mira, que el personal pirategi la meva obra no em dol gens. Al contrari, sempre m'ha agradat, em considero un servei públic. ¡Que perdo peles? És clar que sí. Però els calés no ho són tot. Jo visc d'*El Jueves* i d'alguna co-seta més. Ara, hi ha col·lectius que no tenen un duro per pagar-me, són bona gent i a més connecto amb les seves preocupacions. Per tant, no s'hi perd res si ho fas gratuïtament.

—Azagra és molt lluny de ser un dibuixant estrella. Tanmateix, sorprèn a aquestes altures de segle de trobar-se amb un personatge on la professió i el compromís van de bracet, i Desencisat?

—No. La veritat és que encara crec en coses, deu ser una mica cristià. De fet, la militància no s'oblida mai. Jo he passat, com molta altra gent, per les Joventuts Comunistes i per la CNT, que són un gran planter de desencantats. De fet, som pocs els que seguim, però millor pocs i ben comptats.

—Si no recordo malament, tu vas arribar de Saragossa ara deu fer deu anys. I no pas per quedar-t'hi tota la vida...

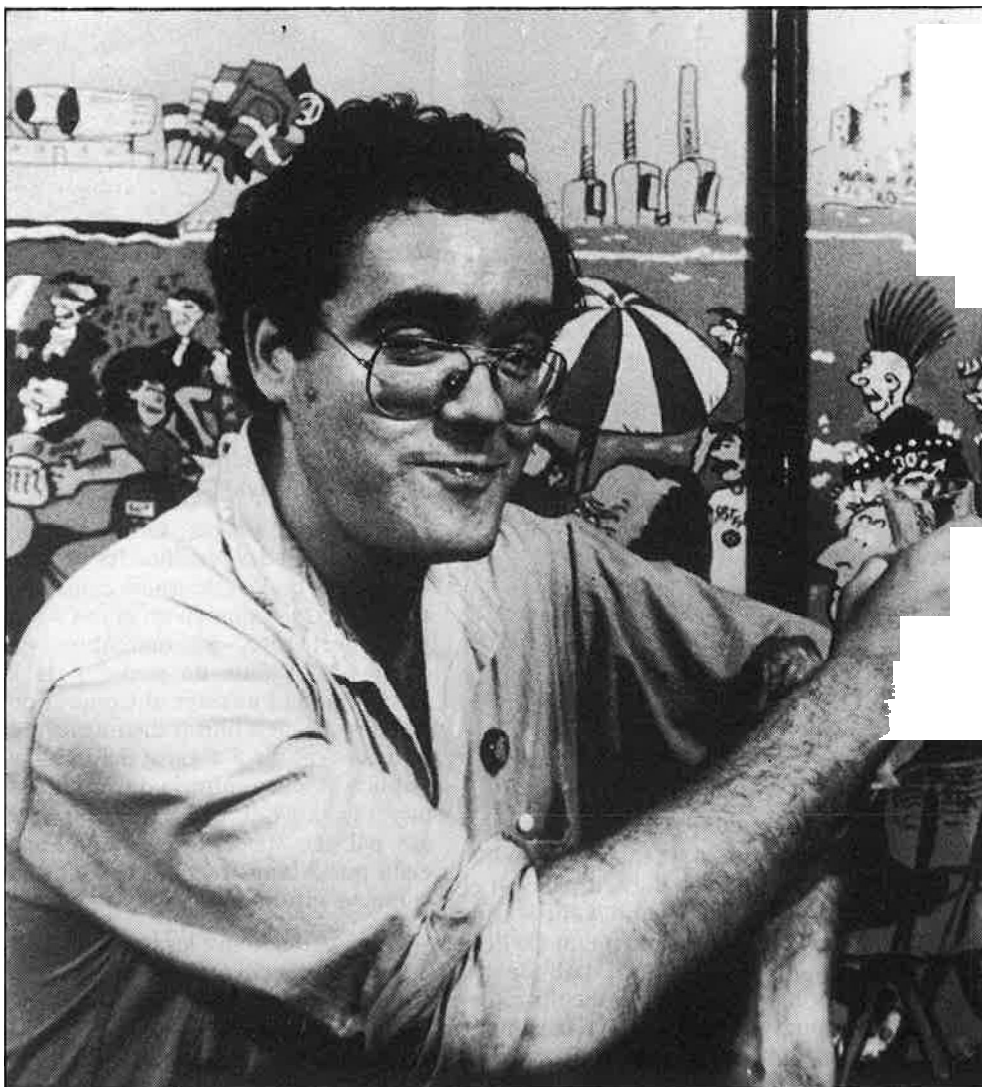
—Sí. Jo ja treballava en això del cò-

«Em considero un servei públic».



—Escolta, i això de reivindicar Santa Coloma no comença a ser un tòpic?

—Per a mi, no. De fet, fa deu anys que ho vaig repetint.



—iQuè en queda, de tota aquella gent que us aplegàveu al col·lectiu Butifarra? Opotser, millor, iquè en queda de projectes com Cul de Sac?

—Quedem l'Alfons López i jo, fent coses molt puntuals, perquè la situació d'ara no és la mateixa. De fet, iButifarra! era un grup molt lligat a les lluites, especialment les lluites de barris. Ara, qui ho diria, la majoria de gent de la meua generació ocupa càrrecs de responsabilitat als ajuntaments. Les coses han canviat molt. De tant en tant, fem cosetes com *El patio trasero*, en col·laboració amb el Comitè de suport a Nicaragua. Quant a *Cul de Sac*, em penso que era una experiència massa irreverent per a cert catalanisme. Es pot dir que, tot i que era una de les poques revistes d'històries en català, la van deixar morir sense moure un sol dit. Coses com «La Subnormal», on es parodiava aquella campanya tan odiosa de «La Norma», no ens ho van perdonar.

—També has fet una aparició fugaç a l'Ahir, el suplement satíric de l'Avui. i Què ha passat?

—Doncs, si fa no fa, el mateix. Ens van fer fora per immorals; si més no, aquest va ser el mot que utilitzaren. Nosaltres érem un grup aplegat al voltant d'en Ramon Barnils. De fet, una vegada marxa ell, als altres ens va semblar oportú de solidaritzar-nos. Va ser una pena, perquè encara no havíem començat a posar-nos-hi amb en Pujol.

—No em diràs que és impossible de fer una revista satírica al nostre país.

—Home, ja és prou difícil. Jo espero que projectes com *El Drall* podran tirar endavant. Potser el problema sóc jo, que faig un tipus d'humor molt conflictiu. D'altra banda, el meu llenguatge no és excessivament depurat. Però és el que es parla al carrer. Una mena de «chapurreo». Crec que la normalització hauria d'anar per aquí, fent una mica d'heretgia del català d'en Fabra...

—Però tu...

—Sí, és clar, jo em sento més català que la Pilarín Bayés, posem per cas. Per cert, que el que fa, ho trobo una cosa vertaderament nefasta. Cada vegada que veig un dibuix dels seus, se'm posen els pèls de punta.

—li no se t'ha passat pel cap de fer un humor més trivial, de parar més atenció en l'estètica? Hi ha qui pensa que t'has quedat aturat en el temps.

—Home, a mi ja m'agraden Quino, o Mordillo. Però sóc incapaç de fer alguna cosa semblant. De moment, encara tinc massa coses per explicar. Potser abans érem més gent: Gallardo, Mediavilla, o Max. Ara, tots aquests han evolucionat cap a una obra una mica més gràfica. Jo segueixo encara amb l'afer ideològic. Tant em fa de ser l'únic en això del realisme...

—En tot cas, un realisme d'allò més desbordant. Perquè no em negaràs que totes aquestes històries no són precisament quotidianes. De fet, em sembla que la gent que tu retrates no és precisament majoritària entre els joves...

—També hi ha una mica d'estètica, aquesta és la veritat. Sé molt bé que els joves d'ara tampoc no beuen tant com aparenten. Són la generació que jo anomeno del «Partit Humanista», una generació bleada, vaja. Jo sé que el personal que surt a les meves històries no són majoria. És evident que exagero.

Però és que la vida quotidiana ja és prou avorrida i es fa gratificant d'explicar anècdotes. Les meves històries no són per elles mateixes reals. Sí que ho són, però, els personatges: Johnny Destruye, La Gamba y sus viciosas, Pedro Pico y Pico Vena existeixen.

—Potser per demostrar-ho, Azagra aixeca la mà i d'una de les taules del fons sorgeix, com per art d'encantament, l'autèntic Johnny Destruye. Corprès per l'emoció, li demano un autògraf.

—Escolta, ino t'agradaria fer històries més llargues i seriades? Per entendre'ns, una mica, en la línia de Cairo.

—I tant. De fet, els d'El Vibora m'ho han demanat moltes vegades. Si no ho he fet, ha estat per deixadesa. Ambdues revistes m'agraden prou, potser algun dia ho intentaré. Ara per ara, prefereixo les publicacions humorístiques i puntuals. No m'hi veig fent històries que duren i duren.

—Em fa l'efecte, pel que expliques, que no tens gaire manies a l'hora de llegir còmics...

—No, gens. Tot aquest afer que algú endegà entre línia clara i línia «xunga» és una parida dels intel·lectuals. Tots els dibuixants ens entenem prou bé.

—Hi ha un personatge, el borratxo de «En las Rocas», que se surt una mica de l'habitual. Fins i tot m'havia pensat que portaves barba i eres calb.

—Sí et refereixes a la meua proximitat autobiogràfica, puc dir que m'identifico amb ell. Encara tinc cabell i no m'agraden les barbes, però imagino que acabaré com ell: desencantat amb tot i encantat amb l'alcohol. Em sembla una bona imatge per retratar bona part de la meua gent, gent que s'ha quedat a mig camí...

—Em sembla que moralitzes massa, ino t'atorgues excessiva responsabilitat generacional? Talment diria que, sense voler, has esdevingut l'inventor d'un determinat sector juvenil a Barcelona.

—No, això tampoc. Jo dibuixo el que veig. D'altra banda, les seves aficions no són necessàriament aquestes...

—Ah no, i i quines són?

—Bàsicament, beure cervesa. Però, pel que fa a gustos, m'agrada la música clàssica, el jazz, o fins i tot grups com Mecano.

—Ostres tu, aquesta és bona. •

